

† IUSTIN

Episcop ortodox român al Maramureșului și Sătmărilor

***Învierea lui Hristos –
Izbăvirea celor din veac adormiți***

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI – ANUL 2023

Stema Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Sătmăruleșului

„În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe tron împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost, Hristoase, pe toate umplându-le, Cel ce ești necuprins” (Slujba Proskomidiei)

Preacucernicii Preoți vor citi această Pastorală în bisericile parohiale în prima zi de Paști, iar în filii, a doua zi.

† IUSTIN,

*Prin milostivirea și harul lui Dumnezeu,
Episcop ortodox român al Maramureșului și Sătmarului*

**Iubitului nostru cler, cinului monahal
și dreptcredinciosului popor al lui Dumnezeu
din sfânta Episcopie a Maramureșului și Sătmarului,
Har, bucurie și pace de la Părintele Ceresc,
iar de la noi părintească binecuvântare și îmbrățișare
întru Hristos Domnul și Mântuitorul nostru!**

*„Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului
și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice,
care țineau pe cei legați, Hristoase, iar a treia zi,
precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.”
(Canonul Învierii, Cântarea a VI-a)*

**Iubiți părinți slujitori ai Sfintelor Altare,
Cinstit cin monahal,
Iubit popor al lui Dumnezeu,
HRISTOS A ÎNVIAT!**

Invierea Domnului este Praznic al praznicelor și Sărbătoare a sărbătorilor, Împărăteasă și Doamnă care își răspândește razele luminii dumnezeiești peste toate celelalte sărbători din cuprinsul anului. Lumina acestei Sărbători a luminat și luminează cerul și pământul, întunericul nopții făcându-l zi, iar lumina zilei făcând-o să pălească prin strălucirea ei. Lumina Învierii

este mai puternică decât fulgerul și cuprinde, deodată, cerul și pământul, care devin Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, promisă celor ce vor crede în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Iată-ne din nou împodobiți cu lumina postului, a rugăciunii și a faptelor bune, îmbrăcați în straie sfinte strămoșești, cu fețele curate și luminate, cu casele frumos împodobite, pentru a primi „*Lumina lui Hristos, care luminează tuturor*”. Toată osteneala noastră din vremea Postului cel Mare are rost și primește sens dacă înțelegem că atunci când postim, când ne rugăm mult și suntem buni și milostivi cu semenii noștri, adunăm lumină pentru sufletul nostru, care apoi luminează viața noastră și a celor din jur. În același timp, toate aceste virtuți creștine și sfinte se fac lumină și cărare, scară și urcuș spre Înviere. Ele sunt – prin silința de care este nevoie spre a le împlini – renunțare și cumpătate, răstignire și cruce, pentru că Domnul așa ne-a zis: „*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” (Marcu 8, 34).

Așadar, pentru a ajunge și a fi părtași biruinței și slavei Învierii, suntem îndemnați și chemați să parcurgem aceeași călătorie, mergând pe calea pe care a mers Hristos: calea umilinței și a suferinței, calea smereniei și a lepădării de sine. Iată ce-i răspunde Domnul lui Petru, care Îl îndemna să nu accepte Patimile cele mântuitoare: „*Mergi înapoia Mea, satano! Sminteață Îmi ești; că nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor*” (Matei 16, 23). Sfinții Părinți ai Bisericii lui Hristos deslușesc în chip minunat modul în care voința umană a Mântuitorului s-a supus voinței Sale divine și hotărârii Părintelui Ceresc, atunci când spun: „*Hristos Mântuitorul voind S-a intrupat, voind a flămânzit și a însetat, voind a suferit, voind a pățimit, voind S-a răstignit, voind a murit și a înviat cu slavă și putere multă*”. Deci toate le-a împlinit voind și asumându-le din ascultare față de Tatăl și din iubire nemărginită și desăvârșită față de umanitate.

Privind la viața sfântă și fără de prihană a Domnului, la iubirea și iertarea Lui rostită de pe Cruce – „*Părinte, iartă-le lor, că nu știu*

ce fac” (Luca 23, 34), cuvinte prin care i-a grațiat nu doar pe torționarii și călăii care L-au răstignit, ci întreaga umanitate –, nu avem de ales, nu avem altă cale pe care să mergem. Orice altă cale duce în altă parte, nu ajunge la picioarele Crucii și nu primește în dar pacea, bucuria și lumina Învierii.

Părintele Nicolae Delarohia spunea apăsător în predicile lui: „*Creștinismul este suferință și umilință asumată; este efort, luptă dusă până la capăt; este cruce, cuie, cunună de spini, sânge vărsat pe pământ din suferința iubirii iertătoare și vindecătoare*”. Da, așa este! Și nu există altă opțiune pentru creștini! Însă la sfârșitul ei se află biruința, pacea și bucuria. Soarele răsare cel mai devreme pe piscurile celor mai înalți munți. Ca să vezi un răsărit de soare mareț și unic, trebuie să ajungi pe vârful de munte. Aceasta presupune efortul escaladării muntelui înainte de răsăritul soarelui. Pelerinii care călătoresc în Țara Sfântă și vizitează locurile cele mai sfinte de pe pământ – pentru că au fost călcate de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu –, urcă și pe Muntele Sinai, unde Moise L-a văzut pe Dumnezeu. Pornesc de jos, de la poalele muntelui, unde se află Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, și, după un urcuș istovitor de câteva ore, ajung în zori pe vârful muntelui, unde așteaptă să vadă minunea: un răsărit de soare unic, care învăluie toți munții din jur într-o culoare din altă lume, de nuanță portocaliu-aurie. Copleșiți de priveliște, toți pelerinii, într-un glas, cântă: „*Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!*”.

Iubiți păstori de suflete, Iubiți frați și surori întru Domnul,

Am fost zidiți de Dumnezeu să fim lumină, să căutăm lumină, să răspândim lumină, să apărăm lumina din viața noastră și a celorlalți, prin cuvânt și faptă. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume să aducă lumina Evangheliei, El Însuși fiind „*Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat*”

(Simbolul de Credință). Niciodată, despre nimeni altcineva nu s-a spus și nu s-a scris că este „*Lumina lumii*”, ci doar despre Iisus Hristos. Așa ne învață Sfântul Ioan Evanghelistul la începutul Evangheliei sale: „*Cuvântul era Lumina cea adevărată Care luminează pe tot omul care vine în lume*” (Ioan 1, 9).

Nimeni nu a putut rosti vreodată cuvintele pe care le-a rostit Domnul: „*Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*” (Ioan 8, 12). Cum am putea să fim, să umblăm și să rămânem lumină și în lumină, spre a ne împlini menirea și a corespunde planului lui Dumnezeu și proiectului perfect pe care l-a avut Ziditorul atunci când l-a zidit pe om? Prin propriile noastre puteri este cu neputință, deoarece, după cum arată Sfântul Apostol Pavel, există o luptă permanentă – să-i zicem dezacord – între partea noastră pământească (trupul) și partea spirituală din noi (sufletul): „*Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi*” (Galateni 5, 17). Iar Mântuitorul ne spune răspicat: „*Fără Mine nu puteți face nimic*” (Ioan 15, 5).

Dar tot Hristos-Domnul, milostiv și iubitor de oameni fiind și cunoscând întru totul slăbiciunile noastre, ne-a dat putere din puterea Lui și leacul cu care să tratăm neputința noastră. Mai mult, ne-a dăruit soluția nemuririi și vieții veșnice. Iată ce zice: „*Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată*” (Ioan 6, 35); și iarăși: „*Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din Pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu*” (Ioan 6, 51).

Ce înțelegem din aceasta? Că toată osteneala noastră creștină ar fi în zadar dacă nu ar culmina cu mărturisirea păcatelor și cu dezlegarea preotului, urmate de iertarea deplină de către Hristos și apoi de primirea în ființa noastră întreagă (trup și suflet) a Focului Dumnezeiesc – Sfânta Împărtășanie, Trupul și Sângele Domnului, Cel care arde toate păcatele și ne dă vindecare și viață

din viața Lui, făcându-ne hristofori, adică purtători de Hristos, și zidindu-ne din nou după chipul Său, spre a fi părtași la bucuria, pacea, lumina și viața cea veșnică. Așadar, Dumnezeiasca Euharistie este, pe de o parte, leac vindecător de păcate, putere și ajutor în lupta noastră cu păcatele, armă asupra vrăjmașului diavol; iar pe de altă parte, merinde pentru suflet și garanția vieții de după viața aceasta, adică a vieții celei veșnice, împreună cu Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții, în slava și lumina Preasfintei Treimi.

În Crez, noi rostim, la final, următoarea frază: „*Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie! Amin!*”. Dacă Simbolul Credinței nu s-ar încheia astfel, totul ar fi o speranță fără siguranța împlinirii. În lumina acestor cuvinte așezate de Sfinții Părinți în Crez și de Sfinții Evangheliști în Sfintele Evanghelii, noi mărturisim credința în învierea morților și în viața veacului ce va să fie. Firesc, ne-am putea pune o întrebare care – având în vedere gândirea noastră omenească limitată – nu ar fi condamnată: „Cum va fi cu putință să învieze trupurile celor care au adormit sau au fost martirizați acum 2000 de ani?”. Noi nu putem ști când va fi finalul istoriei, sfârșitul lumii și judecata. Noi credem cu tărie și nădejde în cuvintele Domnului, că va fi un sfârșit și o judecată, dar „*despre ziua aceea și despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl*” (Marcu 13, 32). De aceea, Domnul ne-a zis: „*(...) privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului*” (Matei 25, 13).

Cum va fi posibilă Învierea? Dacă Dumnezeu a adus lumea din nimic la existență și din țărână l-a creat pe om și a suflat duh de viață într-însul și l-a adus din neființă la ființă, are putere să învieze din țărână și morții cei din veac adormiți. Apoi, să nu uităm cuvintele Domnului: „*Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi*” (Ioan 6, 54), iar „*morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia*” (Ioan 5, 25); „*și vor ieși cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osândirii*” (Ioan 5, 29).

Care vor fi cei ce vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu? Cei ce L-au cunoscut, cei ce L-au primit, cei ce L-au iubit, urmat și mărturisit până la sfârșitul vieții; cei ce s-au făcut părtași Trupului și Sângelui Său dumnezeiesc, de viață dătător. Germenele care va învia trupurile din țărână va fi Însuși Trupul și Sângele Domnului, cu care creștinul s-a împărtășit toată viața. Noi nu vom învia cu de la noi putere, ci, la glasul trâmbiței, Trupul și Sângele lui Hristos, cu care cel plecat în mormânt a fost cuminecat, va face marea minune a învierii trupurilor, trupuri care vor răsări din mormânt ca și bobul de grâu semănat sub brazdă. Acesta este adevărul în care credem și pe care îl mărturisim.

Apoi va fi Marea și Înfricoșătoarea Judecată, la care vor veni toate persoanele și toate neamurile pământului. Judecata dreaptă a lui Hristos, Dreptul Judecător, este necesară pentru a corecta judecățile nedrepte ale oamenilor. Atâtea milioane și miliarde de oameni și-au sfârșit viața în mod nedrept, fiind victime curate și nevinovate ale nedreptății și cruzimii omenești.

Milioanele de copii – îngeri sacrificați de decadența umană și imoralitatea demonică a unor ființe monstruoase, care i-au jertfit pentru propriile lor plăceri drăcești; atâția copii nenăscuți, care nu s-au putut apăra, au fost aruncați la gunoi sau folosiți în scopuri inumane, în experimentele întunecate și lipsite de orice etică și morală, care ar trebui, de fapt, să interzică suprimarea vieții omenești. Atâția martiri care au fost uciși în chinuri de neimaginat, izvodite de minți întunecate și diabolice. Atâția sfinți drepti și oameni iubiți de Dumnezeu, uciși pentru a fi reduși la tăcere, precum Sfântul Ioan Botezătorul de către Irod cel criminal, doar pentru că deranjau cu predica și viața lor fără prihană. Milioanele de oameni cinstiți, care au fost nedreptățiți, prigoniți și, în cele din urmă, uciși în temnițe pentru crezul lor. Atâția eroi care au murit apărând un crez, care au fost aruncați în războaiele nedrepte pentru ca unii să-și îndeplinească visele lor faraonice și demonice de cucerire, stăpânire și îmbogățire. Sângele acestor sfinți și oameni iubiți de Dumnezeu strigă înaintea tronului Mielului, Cel jertfit pentru

păcatele lumii. Strigă împotriva tuturor călăilor, împotriva tuturor torționarilor și monștrilor pe care umanitatea i-a avut: de la Cezarii romani – care s-au crezut zei – la figurile întunecate și monstruoase ale secolului XX, care au izvodit nazismul, comunismul și, mai nou, ideologia neomarxismului progresist și globalist, cu toate experimentele ce trec linia roșie a moralității și normalității lăsate de Dumnezeu, experimente ce au făcut milioane de victime și fac în continuare. Credeți că Dumnezeu nu-i va judeca pe toți? Ba da! Și încă fără cruțare și milă, ci după dreptate și direct proporțional cu vinovăția și victimele fiecăruia dintre ei, cu efectul în umanitate al ideologiilor lor utopice și ucigașe.

Iată de ce creștinismul este singurul răspuns veșnic la întrebările pe care istoria și omenirea și le-a pus mereu. Căci Hristos a spus: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 6). Cei ce au suferit, pățimit și și-au încheiat viața în mod nedrept vor fi răsplătiți la înviere, iar cei ce au fost chinuitori, asupritori și au făcut lucrul diavolului, suprimând viața, vor fi condamnați. Judecata finală se numește „înfricoșătoare” pentru că este dreaptă și nepărtinitoare, iar sentința este definitivă, irevocabilă și teribilă, pentru că este veșnică; nu se mai poate schimba nimic.

Iubiți fii duhovnicești!

Privind cu luare-aminte la cele ce s-au petrecut și se petrec în lumea noastră, noi, creștinii, suntem chemați să alegem partea cea bună. Să alegem să fim cu Hristos – Lumina lumii; să alegem partea adevărului și a dreptății și pentru acestea să trăim și să luptăm; să le făptuim în viața noastră și să le răspândim în lume ca o mărturie a existenței lui Dumnezeu, Cel adevărat, drept și sfânt.

Lupta dintre lumină și întuneric parcă este mai mare ca oricând. Diavolul și-a făurit atât de multe instrumente prin care să înșele, să chinuie și să ispitească pe oameni, încât este greu să mai alegi binele de rău, adevărul de minciună, dreptatea de nedreptate, frumosul de urât, sfințenia, viața curată, de ipocrizie,

fariseism și falsitate. De pildă, toată lumea declară că iubește săracii, că are milă față de ei; că iubește copiii, natura, animalele. Și, cu toate acestea, se comportă contrar celor afirmate... Inegalitățile dintre oameni și nedreptatea sunt mai evidente și mai condamnabile decât au fost vreodată. Lumea, așa-zis civilizată, trăiește în opulență, imoralitate și desfrâu, în timp ce 90% din omenire o duce greu, peste jumătate dintre oamenii de pe pământ trăind la nivel de subzistență.

Oare toate aceste nu Îi provoacă suferință lui Dumnezeu, Cel care ne iubește pe toți la fel? Și nu duc oare toate acestea la dezlănțuirea stihilor naturii, natură care este „soldatul lui Dumnezeu”, care răspunde la comandamentele Ziditorului, manifestându-se violent, înfricoșător și năprasnic? Ba da! Este de netăgăduit acest lucru! Dar nu îl vor spune oamenii de știință și cei care urmăresc fenomenele și cataclismele în plină desfășurare. Nu vor recunoaște că imoralitatea, nedreptatea, păcatele, uciderile, dezumanizarea și instinctualizarea umanității sunt cauzele care provoacă dezlănțuirea naturii! Ne vor furniza mereu ipoteze științifice. Nu le negăm, nu le respingem ca fiind neadevărate; dar de ele trebuie legate, neapărat și imediat, marile derapaje și nedreptăți strigătoare la cer ale secolului XXI.

Noi, creștinii, „*noul popor ales al lui Dumnezeu*”, suntem chemați să stăm de veghe. Suntem chemați să fim „*lumină lumii și sare pământului*”. Pe noi nu ne înspăimântă semnele timpului, despre care Domnul a zis: „*Iar când veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie, să nu vă tulburați, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârșitul*” (Marcu 13, 7).

Noi suntem pe cale, pe calea Împărăției lui Dumnezeu, pe care ne-a adus-o Hristos în lume. Biserica este „*Împărăția lui Dumnezeu pe pământ*”. Rămâneți în Biserică, stați în corabie, ca să nu vă prindă furtuna afară din ea. Numai în Corabia-Biserică ne putem salva. Participați cât de des puteți la viața Bisericii și la Sfânta Liturghie, care ține lumea ancorată de Cer; căci „*rugăciunea ține lumea*”, spun Sfinții Părinți. Să ne rugăm neîncetat cu rugăciunea „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi*”

păcătoșii și ne mântuiește!”. Doar așa vom putea trece marea acestei vieți cuprinse de viforul ispitelor, care grabnic ne înconjoară.

Fiți tari și statornici în credința moșilor și strămoșilor noștri, în Credința Ortodoxă Strămoșească. Credeți în Evanghelie și în cuvintele veșnice ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos. El a venit în lume *„ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”* (I Timotei 2, 4). El este Domn și Dumnezeu în Cer și pe pământ, Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Numai El a spus, din câți au fost pe pământ, după Învierea Sa din morți: *„Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă. Și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”* (Matei 28, 18-20). El a biruit pe Satana și a zdrobit încuietorile iadului, eliberând și ridicând cu Sine la Ceruri pe toți cei din veac adormiți, care așteptau în mare singurătate și suferință, cu durere și înfrigurare, în întunericul iadului și al morții, izbăvirea promisă de Dumnezeu. Icoana ortodoxă a Învierii tocmai acest adevăr îl mărturisește: Pogorârea la iad a Mântuitorului și ridicarea de acolo a lui Adam și a Evei, a tuturor dreptilor și a celor din veac adormiți!

Dragi părinți și dragi tineri!

Biserica și Familia înseamnă „Acasă”! Nicăieri nu există un liman mai sigur unde viața se naște, crește, se dezvoltă, înflorește și rodește. Hristos Cel Înviat din morți este viața noastră și viața lumii.

Trăiți viața în chip firesc, natural și normal, în familia alcătuită din mamă, tată și copii, la care se adaugă bunicii noștri înțelepți și demni, care au trudit și s-au ostenit o viață întreagă ca nouă să ne fie bine, să avem o Țară, o Biserică, o limbă, o cultură, un Neam nobil și creștin, cu frică de Dumnezeu și respect față de valorile identitare și sacre, față de tradiții și obiceiuri moștenite din moși-strămoși, care dau frumusețe, valoare și unicitate acestui popor.

Nu avem așteptări și speranțe de la lumea de azi și de mâine că va fi mai bună și mai frumoasă! De noi depinde cum va fi lumea noastră, a poporului român. De Biserică, Familie și Școală. Din păcate, școala se ideologizează și urmează proiecte impuse din alte culturi, străine de spiritul educației naționale românești, specific neamului nostru, care a dat, în decursul secolelor, genii și minți luminate, promoții de elevi și absolvenți străluciți, ce au dus faima școlii românești în lume. Să sperăm că nu ne-am spus ultimul cuvânt în ceea ce privește performanța la nivel mondial. Dar numai cu Hristos, Lumina lumii, putem performa și putem fi lumină în această lume: „*Cât aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii*” – ne-a zis El (Ioan 12, 36).

Iubiți credincioși din Maramureș și Sătmar,

Anul acesta, 2023, este consacrat venerabililor și multiubiților noștri bătrâni. Este „Anul omagial al persoanelor vârstnice” și „Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești”.

Bătrânii noștri sunt memoria vie a Neamului și a Bisericii noastre. Ei sunt un adevărat „tezaur uman viu”. Sunt istoria trăită, nu cea scrisă. Ei au muncit și au luptat ca să ne dăruiască și să ne lase moștenire o țară, un neam, o Biserică, o limbă, o credință, o familie, o casă, un pământ, deci o moștenire inestimabilă, unică, singura ce nu se poate cumpăra și, deci, nici nu trebuie abandonată sau vândută. Lor, bătrânilor noștri, le datorăm ceea ce suntem și tot ceea ce avem. De aceea suntem îndatorați să le facem bătrânețile frumoase și luminoase. Să îi iubim, să-i cinstim, să-i ocrotim și să-i îngrijim, în așa fel încât să nu se simtă o povară pentru noi.

Cea mai fericită perioadă din viața părinților noștri a fost atunci când ne-au adus pe lume, fiind copii ai lor și fii ai lui Dumnezeu, și ne-au crescut cu multă responsabilitate, dragoste, jertfă și sacrificii. Dar nu uitați: cea mai tristă perioadă din viața lor este aceea în care îi lasă puterile și trebuie să fie îngrijiți de propriii copii. Această tristețe o poți citi în ochii lor, care te privesc

cu durere și nemângâiere. Nu uitați aceste lucruri și, mai ales voi, tinerii, nu uitați că veți fi bătrâni, la fel ca ei, și că veți avea, la rândul vostru, nevoie de ocrotirea și îngrijirea copiilor voștri. Iar proverbul românesc spune: „*Ce dai, aceea ai sau primești de la Dumnezeu*”.

Biserica noastră Ortodoxă are în grija ei mulți bătrâni ai neamului, mulți copii abandonați, multe femei care au probleme în familie. Și îi îngrijește pe toți cu dragoste de mamă, cu o datorie sfântă, și nu consideră aceasta o povară sau o obligație. Episcopia noastră, a Maramureșului și Sătmarului, la bilanțul anului 2022, prin forul ei cel mai înalt, Adunarea Eparhială, a putut lua act cu bucurie de faptul că, pe parcursul anului trecut, s-au adunat de la credincioșii din parohii și mănăstiri, prin implicarea pastoral-socială a preoților și a monahilor, peste 9 milioane de lei, din care peste o treime au fost alocați refugiaților din Ucraina, plecați din calea războiului. În acest an vom organiza și mai multe activități, după cum sunt menționate și publicate în proiectul nostru eparhial. Privitor la îngrijirea bătrânilor, preoții, păstorii de suflete, sunt îndatorați ca, ajutați de Consiliul Parohial, de Comitetul de femei și de tinerii ortodocși din parohii, să-i cerceteze mai des, să-i aducă împreună, să le asigure cele necesare – hrană, medicamente, căldură, haine –, mai ales celor care nu au pe nimeni sau au copii plecați din țară.

Avem marea bucurie să vă oferim, într-o ediție de mare calitate, „*Cartea de rugăciuni*”, tipărită în editura Episcopiei noastre, pentru toată nevoia și pentru folosul mântuitor de suflet. De asemenea, de anul acesta va începe Proiectul eparhial „*Nici o familie ortodoxă fără învățătură de credință ortodoxă*”, proiect care se va desfășura pe parcursul mai multor ani și în cadrul căruia, în parteneriat cu parohiile, vom tipări, în mai multe serii, peste 100.000 de exemplare ale Catehismului ortodox, oferindu-l fiecărei familii. În Episcopia noastră există peste 170.000 de familii ortodoxe (520.000 de suflete), în cele două județe, Maramureș și Sătmar. Vom face în așa fel încât la fiecare familie să ajungă un catehism ortodox. Pe toate acestea le vom împlini ajutați de ostenitorii

de la Centrul eparhial, de preoții din parohii și monahii din mănăstiri și, nu în ultimul rând, de dumneavoastră, credincioșii, fiii duhovnicești ai Eparhiei noastre, ca toate să fie spre slava lui Dumnezeu și spre binele Bisericii noastre ortodoxe.

La încheierea cuvântului nostru pastoral, vă îmbrățișăm cu părintească dragoste, îndemnându-vă să păziți cu sfințenie toate rânduielile noastre statornicite în întreaga eparhie, în acord cu întreaga Ortodoxie. Să pregătiți la parohii după rânduială și să primiți Sfintele Paști! Să gustați din ele toată Săptămâna Luminată, înainte de a consuma bucatele alese și sfințite, pregătite pentru Zilele Paștilor, și, gustând, să roștiți de fiecare dată „*Hristos a înviat!*”. Nu uitați ce v-am învățat și altă dată: Paștile sfințite sunt hrană sfințitoare de suflet și vindecătoare de boli trupești, iar bucatele sfințite sunt hrană biologică pentru trup.

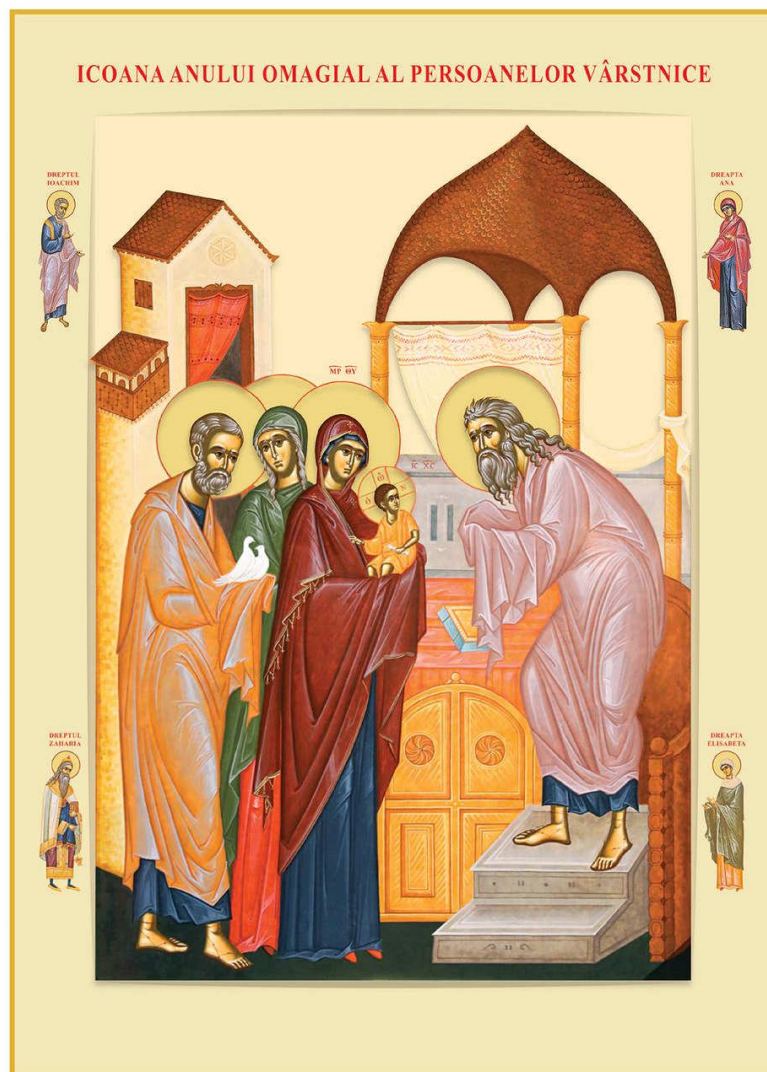
Transmițându-vă, cu multă dragoste părintească, tuturor, cler și popor dreptcredincios, urarea: Sărbători sfinte, binecuvântate, cu pace, liniște, lumină, bucurie și har, vă întâmpinăm cu salutul creștinesc și românesc: ***Hristos a înviat! Adevărat a înviat!***

*Al vostru, al tuturor, părinte duhovnicesc,
împreună cu voi în post și rugăciune,
în bucurie și necaz, în sărbătoare și lumină,
la acest Sfânt și Mărit Praznic al Învierii Domnului,
mulțumindu-I lui Dumnezeu că ni l-a dăruit în pace, Amin!,*

† IUSTIN

Episcopul Maramureșului și Sătmărilor

**Icoana Anului Omagial al Persoanelor Vârstnice
în Episcopia Ortodoxă a Maramureșului și Sătmărlui**

Realizată cu ocazia Anului Omagial al persoanelor vârstnice

Pictor: Gabriel Solomon

2023

**ANUL OMAGIAL AL PERSOANELOR VÂRSTNICE;
ANUL COMEMORATIV AL IMNOGRAFILOR ȘI CÂNTĂREȚILOR BISERICEȘTI (PSALȚI)**

Catedrala Episcopală „Sfânta Treime” din Baia Mare

RO 02 RNCB 0182034142300001

RO 04 BTRLRONCRT 0244801201